

Noi suntem niște barbari. Oamenii tribului nostru poartă pe frunte stigmatul invizibil al confuziei lui Columb. Noi călătorim spre vest și întotdeauna ajungem în est. Și cu cât mergem mai mult spre vest, cu atât ajungem mai departe spre est, pentru că tribul nostru e blestemat. Ne așezăm la marginea orașelor, alegem periferiile, pentru a putea într-o bună zi să ne strângem mai ușor corturile și să pornim, să pornim din nou la drum, tot mai spre vest, ca să putem ajunge mai departe spre est. Locuim în blocuri cenușii și ieftine, în care trăiesc mulți oameni, în cartiere cenușii amplasate în jurul centrului mai larg al orașului, ca niște chei pe un inel metalic ce atârnă de brâul stăpânului cetății. Unii numesc aceste așezări umane ghetouri. [...]

Noi suntem niște barbari, suntem fundul dublu al acestei societăți perfecte, noi suntem buzunarul fals, noi suntem drăcușorul din cutie, noi suntem grimasa diformă, suntem lumea paralelă, noi suntem lumea a doua. Noi călcăm în rahatul câinilor și al oamenilor, trecem dis-de-dimineată și târziu în noapte pe lângă șobolanii din oraș. La noi vântul ridică în văzduh gunoaie: pungi de plastic, ambalajul de la guma de mestecat, resturi de chipsuri, ambalajul de la batoanele de ciocolată Mars, Kit-Kat și Snickers înfulecate de copiii noștri. Când se crapă de ziuă, pescărușii termină de înfulecat rămășițele de hrană pe care le-am lăsat în urma noastră, iar coțofenele desfac cu ciocurile lor puternice cutiile cu resturi de pizza turcească.

Tinerii noștri sunt sălbatici, ipocriți și plini de furie. Noaptea se adună în spații pustii de beton, ca o haită de cățelandri, și-și fac de cap acolo până târziu în noapte. Se aleargă unul pe celălalt prin locurile de joacă pentru copii, acum pustii, se dau în leagăne, urlă, sar, smulg receptoarele din cabinele telefonice, sparg parbrizele de la mașini, fură tot ce găesc. Tinerii noștri scot țipete de pescăruși. Țipetele lor se lovesc de zidurile de beton ca niște mingi de ping-pong. Noaptea, tinerii noștri joacă fotbal cu cutii goale, iar zgomotul acestora răsună ca răpăitul de mitralieră. Tinerii noștri pe motociclete dau furioși ocol prin cartierul pustiu. Noaptea este a lor. Noi tremurăm, ne pitim ca niște șoareci, urletele lor ne îngheață sângele în vine. Poliția nu vine niciodată în zonele noastre, ne lasă cu țipetele fiilor noștri, să ne roadă ca un acid. Tinerii noștri sunt rapizi când scot cuțitul care le-a crescut odată cu brațul. Tinerii noștri sunt campioni ai scuipatului. Scuipatul marchează teritoriul din jur precum urina în cazul câinilor. Și întotdeauna sunt împreună, în haite, ca niște câini de țară.

Fiicele noastre sunt tăcute. Cu maramă pe cap, cu privirile lăsate în jos, cu chipurile pe care se citește jena că există, ele alunecă prin oraș ca niște umbre. Dacă se întâmplă să fie în tramvai, pot fi văzute cum stau umile, ținând în mâini mici cărți de rugăciuni, mestecând apăsate în gură cuvinte sacre ca pe niște semințe de floarea-soarelui. Coboară repede, alunecând din tramvai fără să privească nici la stânga, nici la dreapta; atunci când umblă, retrăiesc ceea ce au citit cu câteva clipe în urmă: își mișcă buzele drăgălaș ca niște

fecioare.

Bărbații noștri cu fețele încruntate se adună în jurul geamiilor de beton cu cupole de culoarea turcoazului, care seamănă mai degrabă cu niște grădinițe de copii decât cu lăcașurile de cult. Vara stau pe vine, rezemați de zidurile geamiei, își freacă spinările de acestea, imaginându-și că stau sub o dără de umbră, deși nu e soare. Se învârt, se adulmecă unii pe alții, dau ocol geamiei fără rost, se plimbă cu mâinile la spate, stau în picioare, țopăie, tropăie în loc, se bat unii pe alții pe umăr, se îmbrățișează de bun găsit, se îmbrățișează când își iau rămas-bun. În timpul sărbătorilor religioase, când în geamie nu e suficient loc, îngenunchează afară, pe asfalt, cu capul întors spre răsărit. Bărbații noștri își rod lăcașul de cult cât e ziua de lungă, așa cum își rod câinii osul. Iar când cerul coboară atât de jos încât ne atinge creștetele; când presiunea e atât de joasă și aerul atât de umed încât respirăm prin branhiile, atunci trupurile noastre îngreunate se lasă la fund. La fund nu există zone. Toți suntem aici, umblăm năuci, ca niște somnambuli, amețiți ca peștii în perioada împerecherii. Și doar aici, la fund, ni se întâmplă să ne mai atingem cu solzii, să ne lovim în trecere unii de alții cu cozile, să ne frecăm ușor de ceilalți, să ne apăsăm pentru o clipă branhiile unii de alții.

Noi suntem niște barbari. N-avem alfabet propriu, semnătura noastră o lăsăm în seama vântului. Noi scoatem sunete. Noi ne semnăm cu ajutorul țipătului, glasului, urletului și scuipatului. Așa ne marcăm teritoriul. Batem darabana cu degetele pe tot ce atingem, pe tomberoanele de gunoi, pe sticle și țevi, anunțând cu bubuituri faptul că existăm. Noi facem gălăgie, larma noastră e dureroasă ca o durere de dinți. Noi plângem la nunți și bocim la înmormântări, iar atunci glasurile puternice ale femeilor noastre se lovesc de fațadele de beton ale clădirilor ca niște rafale. Noi spargem sticle, scoatem pocnete, pocnitorile sunt distracția noastră preferată. Sunetul este alfabetul nostru, zgomotul pe care îl producem e singura dovadă că existăm, pocnetul este singura dără pe care o lăsăm în urmă. Noi suntem ca niște câini, scoatem câte un lătrat la cerul lăsat și cenușiu care ne apasă creștetele.

Noi suntem niște *sleepers*. Oamenii tribului nostru poartă pe frunte stigmatul invizibil al confuziei lui Columb. Noi călătorim spre vest și întotdeauna ajungem în est. Și cu cât mergem mai mult spre vest, cu atât ajungem mai adânc în est, pentru că tribul nostru e blestemat. Să te întorci în țara de origine înseamnă să mori, să rămâi în țările în care ai ajuns înseamnă să fii înfrânt. De aceea derulăm cu obstinație în visele noastre, de nenumărate ori, repetata secvență a plecării. Pentru că momentul plecării este singurul nostru triumf. Uneori, în drumul scurt de la geamie până la locuință ne atinge aripa somnului, ne așezăm pe bancă sub coroana unui copac care se chinuie să crească, deasupra noastră e o lună de neon, aerul este umed și cald, iar cerul nopții e albastru închis. Astfel dormim într-o oază de beton, sub un copac de beton și derulăm în vis de nenumărate ori repetata secvență a plecării. Ne strângem corturile, ne luăm în spinare bagajele. Deodată se pornește un vânt puternic, care ridică în vârtejuri nisipul din deșert. Siluetele noastre se pierd

treptat și noi dispărem în perdeaua deasă de nisip...